

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/35/2012
Identifikačné číslo spisu:	1008200135
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1008200135.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: Universal Consulting s.r.o., Ružová dolina 6, 821 08 Bratislava, IČO : 36 340 219 právne zastúpený Advokátskou kanceláriou - JUDr. Martin Modlitba, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 93, 821 08 Bratislava, IČO : 36 863 963, za ktorú koná JUDr. Martin Modlitba, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/222/12675-85656/2007/991192-r zo dňa 22. novembra 2007, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 17/08-41 zo dňa 17. februára 2010 v spojitosti s opravným uznesením č. k. 2S 17/08-50 zo dňa 13. augusta 2010 a s opravným uznesením č. k. 2S 17/2008-60 zo dňa 12. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 17/08-41 zo dňa 17. februára 2010 v spojitosti s opravným uznesením č. k. 2S 17/08-50 zo dňa 13. augusta 2010 a s opravným uznesením č. k. 2S 17/2008-60 zo dňa 12. apríla 2012 vo veci samej p o t v r d z u j e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 17/08-41 zo dňa 17. februára 2010 v spojitosti s opravným uznesením č. k. 2S 17/08-50 zo dňa 13. augusta 2010 a s opravným uznesením č. k. 2S 17/2008-60 zo dňa 12. apríla 2012 v časti výroku o náhrade trov konania z m e ň u j e tak, že žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 346,93 € z toho titulom zaplateného súdneho poplatku 66,39 € a titulom trov právneho zastúpenia 280,54 €, na účet právneho zástupcu žalobcu vedeného v Z. V., R., číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 17/08-41 zo dňa 17. februára 2010 v spojitosti s opravným uznesením č. k. 2S 17/08-50 zo dňa 13. augusta 2010 a s opravným uznesením č. k. 2S 17/2008-60 zo dňa 12. apríla 2012 zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/222/12675-85656/2007/991192-r zo dňa 22. novembra 2007 a to podľa § 250j ods. 2 písm. c/, e/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný potvrdil platobný výmer Daňového úradu Trenčín, ktorým správca dane vyrubil daň z príjmu právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2005 v sume 839.469 Sk.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolávajúc sa na ustanovenie § 2 a 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. uviedol, že správne orgány sa vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami a zásadami neriadili. Poukázal na to, že z napadnutých rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že neboli odstránené rozpory vo výpovediach svedkov napr. U. X., L. U., z ktorých mala vyplývať skutočnosť, kto bol oprávnený konať za žalobcu. V konaní sa jednostranne prihliadlo na výpovede svedkov, ktorí vypovedali v neprospech žalobcu napr. výpovede svedka P. X., hoci vzhľadom na výpoveď P. G., ktorý poprel skutočnosti udávané P. X., vznikli pochybnosti o jej hodnovernosti. Za osobitne dôležitú skutočnosť považoval krajský súd, že pri výpovedi tak závažného svedka, ako bol P. X., nebola umožnená prítomnosť žalobcu počas jeho výsluchu a možnosť klásť mu otázky, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. Keďže tento svedok poprel existenciu záväzku medzi dodávateľom a odberateľom, na ktorý sa odvoláva žalovaný pri svojich dokladoch o dodaní tovaru. Takisto nebolo objasnené vo väzbe na tento skutok, aké trestné stíhanie je vedené proti P. X., či jeho výpoveď v daňovom konaní mohla byť podmienená a závislá od jeho záujmov v prebiehajúcom trestnom konaní. Bol toho názoru, že vzhľadom na rozporuplné výpovede rôznych svedkov správny orgán nedostatočne vykonal dokazovanie, nakoľko rozpory vo výpovediach boli tak značené, že malo podľa názoru súdu dôjsť ku konfrontácii svedkov za prítomnosti žalovaného. Vzhľadom k uvedenému súd dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci a zároveň, že znemožnením účasti žalovaného na výsluchu P. X. bola v konaní správneho orgánu zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v dôsledku čoho súd napadnuté rozhodnutia správnych orgánov zrušil a vrátil im vec na ďalšie konanie. O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v konaní voči žalovanému úspech, priznal právo na ich náhradu v sume 1.647,84 €.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že s tvrdením krajského súdu, že správne orgány sa neriadili zákonnými ustanoveniami § 2, § 29 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, najmä v súvislosti s neodstránením rozporov vo výpovediach U. X. a L. U., nesúhlasí a poukázal na to, že na stranách 6 - 7 žalobou napadnutého rozhodnutia je presne a vyčerpávajúco uvedený celý postup a skutočnosti, na základe čoho správca dane spochybnil oprávnenosť uplatnených výdavkov od dodávateľa KORAL(EX) s.r.o.

Krajský súd považoval za osobitne dôležitú skutočnosť, že pri výpovedi svedka P. X. nebola umožnená prítomnosť žalobcu počas jeho výsluchu a možnosť klásť mu otázky, čím došlo k porušeniu ust. § 15 ods. 5 písm. e/ zák. č. 511/1992 Zb. Žalovaný k uvedenému uviedol, že správca dane postupoval v súlade s § 15 ods. 5 písm. e/ zák. č. 511/1992 Zb. v znení platnom v roku 2007 a žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené vyjadrenia k nim, tak ako je uvedené v citovanom ustanovení. Žalovaný dal do pozornosti súdu, že na strane 9 žalobou napadnutého rozhodnutia je uvedené, že správca dane dňa 21. mája 2007 oboznámil konateľku so svedeckou výpoveďou P. X., konateľka BECOM TRADE s.r.o., a tým umožnil konateľke v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 645/321/35977/Krch klásť svedkovi otázky, ktoré by boli položené pri následnom vypočutí svedka P. X., ktoré právo nevyužila. Žalobca v odvolaní spochybnil vierohodnosť zápisnice spísanej v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Želiezovciach len preto, že konateľka nebola účastná vypočutia. Správca dane pri oboznamovaní s výpoveďou svedka dal možnosť konateľke vyjadriť sa k výpovedi, na čo konateľka reagovala len vyjadrením, že nesúhlasí, čo však nespochybnilo výpoveď svedka. S poukazom na vyššie uplatnenú právnu argumentáciu žalovaný tvrdil, že napadnutým rozsudkom bola vec po právnej a skutkovej stránke posúdená nesprávne a rozsudok krajského súdu nie je v súlade so zákonom. Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po posúdení veci napadnutý rozsudok zmenil a žalobu žalobcu zo dňa 28. januára 2008 zamietol a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

Pokiaľ sa týka trov konania žalovaný podal proti opravnému uzneseniu týkajúceho sa trov konania v zákonnej lehote odvolanie. Poukázal na to, že krajský súd neuviedol, podľa ktorého právneho predpisu

postupoval, z ktorého ustanovenia vychádzal pri výpočte výšky základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby. Podľa ustálenej súdnej praxe treba pri výpočte náhrady tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby do 31. mája 2009 postupovať podľa § 11 ods. 1 cit. vyhlášky, t.j. za jeden úkon právnej služby patrí 1/13 z výpočtového základu stanoveného pre každý rok osobitne a od 1. júna 2009 1/6 výpočtového základu vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti O.s.p. Ako vyplýva zo spisu, právny zástupca vykonal dva úkony právnej služby - príprava a prevzatie vecí, spísanie žaloby dňa 28. januára 2008 a jeden úkon - účasť na pojednávaní dňa 17. februára 2010. Žalovaný zastáva názor, že právnomu zástupcovi môže patriť odmena za jeden úkon právnej služby vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Takto určená základná tarifná odmena za dva úkony vykonané v roku 2008 (príprava a prevzatie vecí, podanie žaloby) je 2 x 48,63 €, za jeden úkon realizovaný v roku 2010 (účasť na pojednávaní) je 120,33 €. Ďalej namieta súdom priznanú paušálnu odmenu z dôvodu, že právnomu zástupcovi nemôže byť priznaná paušálna odmena, v prípade, že mu patrí tarifná odmena podľa druhej hlavy cit. zákona. Vzhľadom na to, že proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalovaný odvolanie v merite vecí, navrhol, aby odvolací súd náhradu trov konania žalobcovi nepriznal. V prípade, že odvolací súd prvostupňový rozsudok potvrdí, s poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby prvostupňový rozsudok zmenil vo výroku o náhrade trov konania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet právneho zástupcu žalobcu trovy konania vo výške 217,59 €.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že dôvody odvolania žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave považuje za účelové a neopodstatnené, a preto navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil a žalovaného zaviazal nahradiť trovy odvolacieho konania. K odvolaniu žalovaného proti opravnému uzneseniu týkajúceho sa trov konania uviedol, že uvedené odvolanie považuje za neopodstatnené a navrhuje taktiež, aby ho odvolací súd ako vecne správne potvrdil. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že výsledok súčtu jednotlivých položiek trov konania žalobcu je nesprávny, poukázal na to, že žalovaný pritom prehliadol ustanovenie § 18 ods. 3 vyhlášky; žalovaným namietaný rozdiel predstavuje práve príslušnú sumu DPH a keďže právny zástupca žalobcu je platiteľom DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.). Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.). Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.). Dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného možno priznať úspech len v časti napadnutého výroku o náhrade trov konania. Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. a zákonom č. 333/2011 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoc na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 O.s.p. na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení platnom v roku 2007 (ďalej aj „zákon o správe daní a poplatkov“ resp. „zákon č. 511/1992 Zb.“) v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová

kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní.

Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť alebo objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ods. 3 rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmaval zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, alebo bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade je rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil platobný výmer Daňového úradu Trenčín, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2005 v sume 839.469 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil z obsahu spisového materiálu, že daňové orgány spochybnili oprávnenosť uplatnených výdavkov od dodávateľa KORAL(EX) s.r.o., pretože svedok L. U. (konateľ KORAL(EX) s.r.o. od 9. júna 2005 do 31. decembra 2005 potvrdil, že nevedel o činnosti tohto daňového subjektu v Bratislave, faktúry pre kontrolovaný daňový subjekt nevystavil a nepreberal peniaze za úhradu faktúr a následne svedok P. U., ktorý už v čase od 9. júna 2005 do 31. decembra 2005 nebol konateľom KORAL(EX), s.r.o. potvrdil, že vystavoval faktúry pre Universal Consulting s.r.o., ako aj preberal osobne peniaze za úhradu vystavených faktúr od osoby, prostredníctvom ktorej sa vykonávala obchodná činnosť pre kontrolovaný daňový subjekt. Daňový subjekt mal zmluvne zabezpečenú distribúciu letákov s BECOM TRADE s.r.o. uzatvorenú v zastúpení s P. X., ktorý sa vyjadril, že konateľku daňového subjektu nepoznal, o distribúcii letákov nevedel, zmluvu neuzatvoril a nemá vedomosť ani o preberacom protokole.

Ďalší rozpor týkajúci sa distribúcie letákov bol podľa daňových orgánov v tom, že v čase 15. februára 2005 a 20. mája 2005 daňový subjekt ešte nemal k dispozícii také množstvo letákov - dátum prvého dodania letákov podľa faktúry bol dňa 1. mája 2005 v množstve 68.000 kusov, podľa preberacieho protokolu týkajúce sa distribúcie bolo odovzdaných daňovému subjektu BECOM TRADE s.r.o. 215.000 kusov letákov. Ďalšie dodanie letákov bolo podľa fakturácie dňa 6. júna 2005. Daňový subjekt odovzdal

spoločnosti vykonávajúcej distribúciu podľa preberacieho protokolu 415.000 letákov a podľa dodávateľských faktúr bolo dodaných 325.000 kusov letákov.

K spochybneniu svedeckej výpovede P. X. aj jej vierohodnosti a to tvrdeniu, že konateľke G. B. bola upretá možnosť klásť otázky žalovaný uviedol, že z konania svedeckej výpovede P. X. vyplynulo, že daňový subjekt BECOM TRADE s.r.o. neuzatvoril zmluvu o zabezpečení a distribúcii reklamných letákov, neprevzal protokol o prevzatí letákov, P. X. s nikým z UNIVERSAL CONSULTING s.r.o. nejednal, faktúry nevystavil ani nezabezpečoval distribúciu letákov. Správca dane dňa 21. mája 2007 oboznámil konateľku žalobcu so svedeckou výpoveďou P. X., konateľa BECOM TRADE s.r.o.; a umožnil konateľke v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 645/321/35977/2007/Kch klásť svedkovi otázky, ktoré by boli položené pri následnom vypočutí svedka P. X., ktoré právo však konateľka žalobcu nevyužila.

Neumožnením prítomnosti žalobcu pri výpovedi tohto svedka aj podľa názoru odvolacieho súdu došlo k nespornému porušeniu § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb., t.j. právo daňového subjektu byť prítomný pri výsluchu svedka, ktoré správca dane nemôže obmedziť alebo podmieniť. Toto porušenie práv žalobcu je o to závažnejšie, že sa jednalo vzhľadom k okolnostiam prípadu, o jednu z rozhodujúcich svedeckých výpovedí, pričom navyše hodnovernosť výpovede tohto svedka spochybnila aj výpoveď P. G..

Pokiaľ krajský súd poukazuje na to, že vzhľadom na rozpor plnej výpovede rôznych svedkov správny orgán nedostatočne vykonal dokazovanie, nakoľko rozpory vo výpovediach boli tak značné, že malo podľa názoru súdu dôjsť ku konfrontácii svedkov za prítomnosti žalovaného, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že aj v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu samotný správca dane uvádza, že výpovede L. U. a P. U. sú rozporné v tom, že L. U. tvrdil, že faktúry a peniaze odovzdával P. U. a P. U. zase tvrdil, že peniaze po odpočítaní nákladov odovzdal L. U.. Ďalej sa konštatuje, že L. U. vypovedal, že spoločnosť predal novému konateľovi X. N. a doklady spoločnosti odovzdal novému konateľovi. Uvedené výpovede podľa názoru správcu dane sú rozporné aj v tom, že nie je zrejmé, kto spravoval účtovné doklady (či U. alebo U.) a či vôbec boli odovzdané novému konateľovi spoločnosti X. N..

Krajský súd preto správne došiel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci a zároveň, že znemožnením účasti žalobcu na výsluchu P. X. bola v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v dôsledku čoho krajský súd nepochybil, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci samej ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá, § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V ďalšom konaní bude žalovaný viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, za účelom daného zistenia skutkového stavu doplní dokazovanie v naznačenom smere a na základe toho vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní.

Pri preskúmaní dôvodnosti odvolania žalovaného namietajúceho výšku priznanej náhrady trov konania, dospel odvolací súd k potrebe zmeniť napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa náhrady trov konania podľa § 220 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 346,93 €. Priznaná náhrada trov konania pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu v sume 66,39 € a z trov právneho zastúpenia v sume 280,54 €. Trovy právneho zastúpenia boli priznané za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2007 [prevzatie a príprava zastúpenia dňa 13. decembra 2007 - § 14 ods. 1 písm. a/ Výhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za

poskytovanie právnych služieb (ďalej aj ako „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) účinnnej do 31. mája 2009] a 45,51 € (§ 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnnej do 31. mája 2009), za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2008 [podanie žaloby dňa 28. januára 2008 - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnnej do 31. mája 2009] a 48,63 € (§ 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnnej do 31. mája 2009), za jeden právnej služby vykonaný v roku 2010 [účasť na pojednávaní konanom dňa 17. februára 2010 - § 14 ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení vyhlášky č. 209/2009 Z. z.] a 120,23 € (§ 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení vyhlášky č. 209/2009 Z. z.). Ďalej sú súčasťou priznanej náhrady trov právneho zastúpenia režijný paušál v sume 5,90 € (rok 2007), v sume 6,30 € (rok 2008) a v sume 7,21 € (rok 2010) a DPH 20% zo sumy 233,78 €, t.j. 46,76 €. Odvolací súd postupoval pri určení výšky náhrady trov konania jednak v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. účinnnej do 31. mája 2009 , keďže dva úkony právnej služby boli uskutočnené do 31. mája 2009 (v roku 2007 právny zástupca prevzal zastúpenie v danej veci a v roku 2008 bola podaná žaloba na Krajský súd v Bratislave) a jednak v súlade s ustanoveniami citovanej vyhlášky v znení vyhlášky č. 209/2009 Z. z. účinnnej od 1. júna 2009. Uvedené je potrebné zdôrazniť, nakoľko s účinnosťou od 1. júna 2009 došlo k novelizácii ustanovenia § 11 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v tom smere, že v § 11 ods. 4 je priamo upravená základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri stanovení náhrady trov konania nevychádzal zo sumy uplatnenej advokátom, ktorý náhradu trov vyčíslil podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. tak, že za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2007 si pravdepodobne vyčíslil sumu 436, 50 € (uvedené nie je možné s presnosťou zistiť, nakoľko odmena za roky 2007 a 2008 je určená jednou sumou 873 €), za jeden úkon právnej služby v roku 2008 si vyčíslil sumu 436,50 € a za právny úkon vykonaný v roku 2010 si uplatnil 436,54 €. Podľa dnes už ustálenej súdnej praxe treba pri výpočte náhrady tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby do 31.mája 2009 postupovať podľa § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky, t. j. za jeden úkon právnej služby patrí 1/13 z výpočtového základu stanoveného pre každý rok osobitne. Tento názor vychádza z predmetu správneho súdnictva, ktorým je v prvom rade prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktoré priznávajú najrôznejšie verejné práva alebo ukladajú verejnoprávne povinnosti, pričom základným kritériom, ktorý súd uplatňuje v tomto prieskume, je posúdenie, či postup a samotné napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je zákonné alebo nie. Ide teda zásadne o veci, ktoré nie je možné objektívne oceniť v peniazoch. Správne súdnictvo nie je založené na nachádzaní subjektívnych práv jednotlivca vrátane určovania ich spornej výšky pri peňažnom plnení. Z týchto dôvodov sa súdna prax a následne na to aj legislatíva (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 209/2009 Z. z. účinná od 1.júna 2009), priklonili k názoru, že úkony právnej pomoci vykonané advokátom v správnom súdnictve treba posudzovať ako hodnotu veci alebo práva, ktoré nemožno vyjadriť v peniazoch (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III.ÚS 92/09-9 zo dňa 1. apríla 2009 - www.concourt.sk).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že v odvolacom konaní čiastočne úspešnému žalobcovi, súc neviazaný výrokom rozsudku o prisúdení náhrady trov konania, vyhlásenom dňa 29. mája 2013 tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tento si nespĺnil svoju povinnosť a nevyčíslil ich v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.